

Øberste at imødekomme Thingets Villie i alle Retninger. Vi have bestræbt os for at gjøre det saa godt, vi paa nogen Maade kunde, og vi vilde til dette Niemed ogsaa med Fornøielse have udeladt alle de formelle Vædringsforslag, hvis vi havde haft nogen Anelse om, at der var et saadant Ønske tilstede, men jeg kan blot sige til vor Undskyldning, at vi ikke af Forhandlingerne have kunnet se Noget om, at der fandtes et saadant Ønske hos ærede Medlemmer, idet den eneste Grund, som blev fremhævet for Tilbagevisningen, var den, at man ønskede at komme til at stemme over de enkelte Vædringsforslag, hvilket vi jo i vor Tillægsbetænkning have rettet os efter. Dernæst vil jeg ogsaa fremhæve, at det ikke er saalet at sondre mellem de formelle og de materielle Vædringsforslag; thi hvis ærede Medlemmer ville lægge Mærke til Vædringsforslagene, ville de finde, at de fleste staa i Forbindelse med de materielle Forandringer, saaledes f. Ex. naar vi sammenbrage Regeringsforslagets § 1 og § 3 og sætte en ny § 3 ind og dertil føie § 4, 2det Stykke, og naar vi dele forskjellige Paragrafer, f. Ex. §§ 9 og 12, er det begrundet i, at vi tillige have foreslaaet materielle Forandringer, der, hvis vi beholdt disse Paragrafer, vilde gjøre dem til aldeles uformelige Skikkelser, som vi ikke mente at kunne byde det høie Thing at stemme over, og derfor staa disse formelle Sondringer blandt de enkelte Paragrafer i uadskillig Forbindelse med de materielle Forandringer i Indholdet, vi have foreslaaet. For disse Vedkommende er der ingen Anledning til at opsætte Afstemningen. Der er ganske vist en eller to Forandringer, der kunde være opfat, f. Ex. Flytningen af § 10, men et saadant enkelt Punkt mente vi ikke der var nogen- som helst Anledning til ikke at medtage i Forbindelse med de andre, og jeg kan ikke negte, at det har voldet Udvalget sand Glæde at høre, at den ærede Minister kan gaa ind paa alle disse formelle Forandringer, hvorved vi altsaa kunne have et større Haab end under andre Omstændigheder om, at de ogsaa ville vinde det høie Things Bifald.

Jeg skal saa gaa over til selve Realiteten, og der skal jeg paa Fleraltets Begne med Hensyn til Indholdet af § 1, forsaavidt angaar Spørgsmaalet om Straf for ikke at affatte skriftlig Kontrakt, henholde mig til den ærede Minister, hvis Betragtning i saa Henseende Fleraltet ganske kan følge; men subsidiært skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at, forsaavidt ærede Medlemmer ikke maatte være tilbøielige til at stemme for denne Straffebestemmelse for ikke at oprette skriftlig Kontrakt, vil der dog Intet være til Hinder for, at de stemme for Fleraltets Affattelse af § 1, hvilket vi ialtfald vilde sætte Pris paa, forsaavidt det derved vil blive udtrykelig slaet fast i § 1, at det siges at være en Pligt for Mesteren, at han skal sørge for, at der oprettes skriftlig Kontrakt. Subsidiært

ville vi altsaa sætte Pris paa, at vort Vædringsforslag under Nr. 1 blev vedtaget, selv om man ikke maatte gaa med til at fastholde Straffebestemmelsen i § 17, saaledes som vi have foreslaaet. Paa dette Hovedpunkt henholder jeg mig til den høitæredede Ministers Udtalelse, men derimod maa jeg beklage, at den ærede Minister fastholder Bestemmelsen i Lovforslaget om, at § 1 kun skal angaa Personer under 18 Aar. Jeg skal ikke komme udførlig ind paa dette Punkt, men jeg tror dog, det er min Pligt at værne mit Standpunkt mod de Indvendinger, som ere fremkomne derimod. Der er fremkommet haade igaar fra den ærede 1ste Landssthingsmand for 10de Kreds (Nesjen) og fra den ærede 3die Landssthingsmand for 5te Kreds (Ogenbøll) og tillige fra den ærede Minister den Bemærkning, at vi ingen Lovbestemmelser behøve for Lærlingeforhold, som stiftes af Personer over 18 Aar, vi have jo Regler i 5—1—2, hvor det siges, at det, man lover, det skal man holde, kort sagt, de almindelige Kontraktregler. Men det kan jeg dog ikke berolige mig ved, og jeg skal henvise til et Exempel, som jeg haaber vil gjøre det klart for ærede Medlemmer, at den Betragtning ikke slaar til i alle Tilfælde. Jeg skal tage det, som jeg omtalte igaar, nemlig af Tyendeforholdet. Jeg sætter, man vil give Regler i Tyendeforholdet, naar Tyendet er under 18 Aar, og saa giver man ingen Regel for Tyendet over 18 Aar. Naar En saa spørger: Hvorfor giver man ikke Lovregler for det Tilfælde, svares der: Nei, det behøves ikke, man har den almindelige Kontraktregel i 5—1—2, at hvad man lover, skal man holde; men det slaar ikke til. Thi jeg spørger: Hvorfor have vi overhovedet Love af denne Art? Det er for at spare Parterne den Uleilighed at skrive op i Kontrakten for hvert enkelt Tilfælde, hvad der er gjældende Ret. F. Ex. hvis man i hver enkelt Tyendekontrakt skulde optage alle Tyendelovens Bestemmelser, vilde det blive et besværligt Arbejde. Hvis man nu i enhver Lærlingekontrakt, som indgaaes af Personer over 18 Aar, skal skrive Alt, hvad der er gjældende Ret, saaledes, at hvis de Paagjældende ikke have skrevet det, saa er der ingen Ret, saa tror jeg, at dette er en Uleilighedsfættelse af den Pligt, man har mod Borgerne til at sige, hvad der er gjældende Ret. Ligesom man altsaa, naar en Person indtræder som Tyende, siger ham gennem Loven, hvad der er gjældende Ret i det Forhold, saaledes skal man, naar en Person indtræder i Lærlingeforhold, ved Loven sige ham, hvad der er gjældende Ret; men saa er det ikke tilstrækkeligt at sige til Parterne: I kunne selv skrive, hvad der er gjældende Ret; det er en Uleilighed, man skal befri dem for. Altsaa, jeg fastholder, at det ikke er gjort med at henvise Parterne til, at de selv kunne skrive Kontraktens Indhold, og at man derved kan dispensere sig fra at give Lovregler. Nei, det er en almindelig